

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 18. 7. 2018 o dovolání obviněného **M. H.**, nar. XXX v XXX, trvale bytem XXX, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Jiřice (ve věci Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 66 T 83/2016), proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 5 To 319/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 73/2017, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. **se dovolání obviněného M. H. odmítá.**

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 1 T 73/2017, byl obviněný M. H. uznán vinným v bodech 1), 3) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a v bodě 2) jednak pokusem zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a jednak přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a byl odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

2. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 5 To 319/2017, z podnětu odvolání obviněného podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil citovaný rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného pro výkon soudem prvního stupně uloženého trestu odnětí svobody zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. V ostatních výrocích ponechal rozsudek soudu prvního stupně nezměněn.

II. Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce z důvodu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž uvedl, že není spokojen s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě a jeho odůvodněním, protože mu odvolací soud nevyhověl v jeho odvolání, jímž brojil proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále, trval na jeho zrušení a požadoval, aby jej „zprostil obžaloby a nově mu uložil trest odpovídající ustanovení § 178 odst. 2 tr. zákoníku“. Odvolací soud vzal sice jeho námitky do úvahy, avšak v rozsudku, jímž o odvolání rozhodl, změnil pouze způsob zařazení do věznice pro výkon trestu odnětí svobody, zatímco v ostatních výrocích ponechal rozsudek nezměněn.

4. Obviněný s odkazem na své odvolání zdůraznil, že soudy nižších stupňů postavily svá rozhodnutí na domněnce neustanovené osoby, která měla vstoupit do místnosti, aniž by prokázaly, že taková osoba byla schopna vstoupit do uzamčené místnosti, kterou poškozená otevřela teprve poté, co z místnosti odcházela. Obviněný odvolacímu soudu rovněž vytkl nejasný závěr o tom, že měl vzít poškozenou do „kravaty“ a pak ji nutit v této poloze tlakem její hlavy do svého klína k felaci, a uvedl, že podle jeho poznatku je „kravata“ chvat, který je veden zezadu, a tudíž si nedokáže představit, jak by v takovém postoji mohl tlačit hlavu poškozené směrem do svého klína ke konání soulože.

5. Kromě těchto výhrad obviněný uvedl, že mu poškozená „v době probíhajícího hlavního líčení“ sdělila, že má ve svém prádelníku kondom, „a když jsme se milovali, chtěla, abych si ho vzal a natáhl na sprej, a tento použil pro její uspokojení“. Nebyl to tedy on, kdo by pod pohružkou chtěl tento předmět použít, nýbrž to požadovala sama poškozená.

6. K poškození věci obviněný uvedl, že k němu došlo až poté, co byl přistižen správkyní ubytovny v posteli, což jej rozzlobilo natolik, že poškozené poničil osobní věci, které zanechala rozházené po místnosti. Neměla je tedy na sobě, a k jejich poškození navíc došlo až poté, co opustila ubytovnu.

7. Na základě těchto výhrad obviněný vyjádřil přesvědčení, že se odvolací soud nevypořádal s jeho argumenty a důvody uvedenými v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 5 To 319/2017, a rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 1 T 73/2017, a celou věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

8. Státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného podle § 265h odst. 2 tr. ř. doručeno k vyjádření, Nejvyššímu soudu sdělil, že nevyužívá svého oprávnění a nebude se k němu vyjadřovat.

III. K formálním náležitostem dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

10. Protože jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý ze zákonných dovolacích důvodů mohou být napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející podrobena věcnému přezkoumání, dovolací soud dále zkoumal, zda dovolání obviněného obsahuje takové skutečnosti, které naplňují jím označený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

11. Ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytykat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost

a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotněprávních ustanovení. Tyto nikoliv právní vady, ale nedostatky ve skutkových zjištěních nelze v rámci dovolání vytykat prostřednictvím žádného důvodu podle § 265b tr. ř. [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. 3 Tdo 68/2002 (uveřejněné pod č. 16/2002 – T 396 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu)]. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze s odkazem na uvedený dovolací důvod vytykat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“, jímž se rozumí zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

12. Pouze formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů nestačí, neboť důvod dovolání musí být v tomto mimořádném opravném prostředku skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytykat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03).

13. Podkladem pro posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu je skutkový stav zjištěný soudy prvního, příp. druhého stupně, přičemž Nejvyšší soud jimi učiněná skutková zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02 (N 108/30 SbNU 489), či usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03 (U 23/31 SbNU 343), aj.].

14. Nejvyšší soud přitom interpretoval a aplikoval uvedené podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod, neboť je povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele, a to včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl.ÚS-st. 38/14, vyhlášeno jako sdělení Ústavního soudu pod č. 40/2014 Sb., uveřejněno pod st. č. 38/14 ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR). V té souvislosti považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že i Ústavní soud výslovně v uvedeném stanovisku konstatoval, že jeho názor, „... podle kterého nelze nesprávné skutkové zjištění striktně oddělovat od nesprávné právní kvalifikace ... však neznamená, že by Nejvyšší soud v každém případě, kdy dovolání obsahuje argumentaci ve vztahu ke skutkovým zjištěním, musel považovat dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za prima facie naplněný. ... Je totiž jediným oprávněným orgánem, kterému v tomto stadiu přísluší posuzovat naplnění konkrétního dovolacího důvodu (viz § 54 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci J. a ostatní proti České republice ze dne 13. 10. 2011, č. stížnosti 12579/06, 19007/10 a 34812/10), a toto posouzení je závaznou podmínkou pro případné podání ústavní stížnosti (ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu)“ [srov. bod 23 citovaného stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl.ÚS-st. 38/14, vyhlášeného jako sdělení Ústavního soudu pod č. 40/2014 Sb., uveřejněného pod st. č. 38/14 ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR]. Právo na spravedlivý proces nezaručuje

jednotlivci přímo nárok na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale zajišťuje mu právo na spravedlivé soudní řízení [srov. přiměřeně např. náleží Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 445/06 (N 149/50 SbNU 311), náleží Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, či usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15].

IV. K námitkám obviněného

15. Nejvyšší soud z hlediska těchto zásad posuzoval důvody obviněným podaného dovolání. Z jeho obsahu shledal, že jej zaměřil výhradně proti skutku uvedenému v bodě 2., který byl zjištěn a popsán v rozsudku soudu prvního stupně tak, že obviněný „v nočních hodinách z 29. na 30. 1. 2017 v XXX, okres XXX, v bytě č. XXX ubytovny na ulici XXX, se pod nepodstatnou záminkou vloudil do pokoje obývaného R. K., zde se začal chovat velmi nevhodně až agresivně, takže R. K. obžalovaného vyzvala, aby byt opustil, dále ji již nekontaktoval, ani nenavštěvoval, na což obžalovaný nereagoval, z bytu neodešel, poškozenou začal urážet vulgárními výrazy a dále jí sdělil, že je mu všechno jedno, za chvíli půjde sedět, začal rozbíjet zařízení bytu, roztrhal osobní oblečení poškozené, tato začala mít obavy o své zdraví a život, následně ji uchopil rukama za vlasy, cloumal s ní do stran, nejméně 5x jí hlavou udeřil o stěnu v době, kdy seděla na posteli, vysvlékl se donaha, vystoupil na postel, rukou sevřel poškozenou kolem krku do tzv. kravaty, v druhé ruce držel sprej ve válcové tubě, silou stáhl hlavu poškozené ke svému rozkroku a obnaženému ztopořenému pohlavnímu údu se slovy, že „jestli mu nevykouří, tak neodejde a sprej jí strčí do přirození“, což u poškozené vzbudilo výraznou obavu, že by ji mohl znásilnit, fyzickému napadání a orálnímu pohlavnímu styku se bránila, slovně jej odmítala a vzhledem k vypjaté situaci začala hlasitě volat o pomoc tak, že do pokoje vstoupila z chodby dosud neustanovená osoba, obžalovaný svého počínání v danou chvíli zanechal a poškozená z bytu utekla, kdy svým počínáním jí obžalovaný způsobil podlitiny a zhmožděny hlavy i paží, které si nevyžádaly lékařské ošetření, ani další léčení, pouze po dobu do jednoho týdne poškozená trpěla bolestmi hlavy a poškozením i roztrháním osobních věcí jí způsobil škodu ve výši nejméně 500 Kč.“

16. Posoudí-li se argumenty obviněným podaného dovolání, je patrné, že neobsahuje žádné výhrady, které by bylo možné považovat za nedostatky vztahující se k právnímu posouzení věci, jak důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. předpokládá, protože žádnou právní výhradu, která by se vztahovala k vadnému posouzení věci, neobsahuje. Podle způsobu, jakým obviněný v dovolání argumentoval, je zřejmé, jak i sám výslovně vyjádřil, že „není spokojen“ s rozsudkem odvolacího soudu, jenž v zásadě potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, s nímž obviněný „nesouhlasil“. K vlastnímu zdůvodnění tohoto svého postoje vyjádřil jen velmi kusé výhrady vztahující se k tomu, jak poškozená popsala část z jeho strany vůči ní uskutečněného násilí, jež soudy popsaly jako chvat, jímž obviněný poškozenou uchopil v pozici „kravata“, o nějž se podle obviněného nemohlo jednat. Pro tyto úvahy obviněný vycházel ze svých zkušeností, z nichž dovozoval, že by takový chvat bránil následnému, poškozenou popsanému a jemu za vinu kladenému jednání, jímž si na ní vyžadoval soulož. I další námitka obviněného směřovala proti popsanému průběhu skutku pod bodem 2., jíž brojil vůči vymezení okamžiku, kdy došlo ke zničení oblečení poškozené, neboť v rozporu s tím, jak byl skutek zjištěn, tvrdil, že věci neroztrhal na těle poškozené, ale až později, v reakci na příchod správkyne ubytovny. Protože jde o výhrady, kterými obviněný vytýká některé okolnosti, za nichž ke skutku, jak byl soudem prvního stupně zjištěn a popsán, došlo, lze z nich dovodit, že brojí proti nedostatku procesní povahy, jejichž podstatou byly

postupy podle § 2 odst. 5, 6 tr. ř. I když tyto námitky na obviněným označený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani na žádný jiný uvedený v § 265b odst. 1, 2 tr. ř. nedopadají, Nejvyšší soud pouze pro úplnost a mimo označený důvod dovolání připomíná, že soudy nižších stupňů obhajobu obviněného, která je od počátku trestního řízení téměř neměnná, podrobně a pečlivě zkoumaly a respektovaly všechny zásady trestního řízení [srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/1994 (N 34/3 SbNU 257)], jak plyne z obsahu nejen rozsudku odvolacího soudu, ale i z rozsudku soudu prvního stupně, zejména pak z jejich odůvodnění, která i přes nesouhlas obviněného přesvědčivosti a úplnosti.

17. Přes velmi kusé a nikterak konkrétní dovolání je jen ve stručnosti vhodné uvést, že soudy svá rozhodnutí opřely o výsledky dokazování, z něhož průběh činu popsaného pod bodem 2. bez podstatných pochybností vyplynul. Jedná se zejména o svědeckou výpověď poškozené R. K.. Její obecnou věrohodnost s ohledem na její osobnost a inteligenční kapacitu posuzovaly s využitím znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, zpracovaného Mgr. Ninou Grossmannovou (č. l. 162 až 169). Významné bylo, že na podkladě tohoto znaleckého posudku usoudily, že poškozená je osobou bez známek narušení či oslabení potenciálu obecné věrohodnosti a sklonů k agravaci; její výpověď nesla rysy skutečně prožitého, byla přítomna emoce strachu, zneklidnění při popisu události na ubytovně, kterou považovala za extrémní a prožívala při ní reálnou obavu o svůj život. Pokud volila událost nehlásit policejním složkám, jednala tak z obavy z reakcí obviněného, z agrese a msty. Závěry, které ve vztahu k její věrohodnosti soudy na podkladě všech zjištěných skutečností učinily, neodporují zásadám plynoucím z § 2 odst. 6 tr. ř., protože výpověď poškozené posuzovaly jak jednotlivě, tak i ve vztahu ke všem zjištěným skutečnostem, a shledaly, že verze uváděná poškozenou je v souladu též s dalšími svědeckými výpověďmi, zejména matky poškozené M. Z. a K. M. (č. l. 324, 338), jimž se krátce po činu s prožitou událostí svěřila.

18. Se stejnou pečlivostí a svědomitostí a rovněž s využitím znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, zpracovaného Mgr. Ninou Grossmannovou a MUDr. Milanem Karasem (č. l. 175 až 191), soudy posuzovaly osobnost a věrohodnost obviněného, u něhož dospěly k závěru, že odlišnost jeho výpovědi od té, kterou prezentovala poškozená, jakož i vlastní trestná činnost, byly ovlivněny disharmonickou strukturou jeho osobnosti, sklonem uspokojovat své potřeby, dominovat a manipulovat s druhými, což bylo umocněno citovým vztahem k poškozené s příměsí žárlivosti a majetnických a závislých projevů, se zjevnými sklony k verbální i fyzické agresi. Soudy přitom dospěly k závěru, že výpověď poškozené je podpořena svědeckou výpovědí E. J., správkyňe předmětné ubytovny v XXX, která potvrdila, že obviněný se inkriminovaného dne nacházel v pokoji poškozené, choval se agresivně, a proto na něj musela zavolat městskou policii. Poškozená se jí na výslovný dotaz svěřila s tím, že ji obviněný bil, a co jí udělal (č. l. 338 verte až 339).

19. Nejvyšší soud k tomuto postupu soudů poznamenává, že své závěry o vině vystavěly na vzájemně se doplňujících, byť s ohledem na situaci, za níž k činu došlo, nečetných důkazech, které hodnotily na základě logiky a s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a tudíž závěr o tom, že čin se stal, jak popsala poškozená a že jej spáchal obviněný, je výsledkem řádného řízení, neboť soud prvního stupně při hodnocení věrohodnosti výpovědí svědků i obviněného nepochybil a své

úvahy též dostatečným způsobem a v potřebné míře vyložil (srov. strany 4 až 5 rozsudku soudu prvního stupně). Obdobným výhradám obviněného se věnoval i odvolací soud, který v postupu ani závěrech soudu prvního stupně neshledal vytykaná pochybení. I přes stručnost, s jakou se odvolací soud vypořádal s námitkami obviněného (srov. strany 3 až 4 přezkoumávaného rozsudku), nemá Nejvyšší soud o správnosti všech provedených postupů pochybnosti, neboť z odůvodnění napadeného usnesení je patrné, že odvolací soud dodržel podmínky § 254 odst. 1 tr. ř.

20. Pouze na okraj lze poznamenat, že námitky obviněného směřující proti názvosloví použitému soudy k označení chvatu, kterým působil na poškozenou ve snaze donutit ji k felaci, stojí zcela mimo jakýkoli dovolací důvod uvedený v § 265b tr. ř., stejně jako argumentace vystavěná na okolnostech a polemice s vymezením momentu, v němž se dopustil té části skutku popsaného pod bodem 2., při níž zničil část zařízení bytu a oblečení poškozené. Tato část jeho jednání navíc nebyla, vzhledem k výši způsobené materiální škody ve výši 500 Kč, jakkoli zohledněna do právní kvalifikace ani do výroku o náhradě škody.

21. Nejvyšší soud z uvedených důvodů považoval skutkové a z nich pramenící právní závěry soudů obou stupňů za dostatečně objasněné a odůvodněné. Z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí z uvedených důvodů plyne, že se soudy nezpronevěřily žádné ze zásad spravedlivého procesu, ve vztahu k němuž však obviněný ani výslovně svými námitkami nebrojil. Na základě provedeného dokazování nebylo možné dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím, protože ta, kterou obviněný preferoval, byla provedeným dokazováním vyvrácena, a to nikoliv jen jedním důkazem, ale několika spolu souvisejícími důkazy, jak soudy obou stupňů ve smyslu pravidel stanovených v § 125 tr. ř. dostatečně srozumitelně a logicky vysvětlily.

22. V odůvodnění dovoláním napadených rozhodnutí je dostatek podkladů pro závěr, že soudy nepominuly existenci rozporů mezi jednotlivými důkazy, ale naopak splnily svou povinnost podle § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotit věrohodnost a pravdivost každého důkazu jednotlivě, a poté v souhrnu s ostatními důkazy, a to vždy ve vztahu ke konkrétní skutečnosti. K výhradám obviněného se soud prvního stupně důsledně zabýval věrohodností jednotlivých svědeckých výpovědí, přičemž se stejnou pečlivostí hodnotil jak ty, jež svědčily ve prospěch obviněného, tak ty, které vyznívaly v jeho neprospěch [srov. přiměřeně např. nález Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 445/06 (N 149/50 SbNU 311), nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, či usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15]. Přestože obviněný svým dovoláním výslovně nevytykal nedostatky zaměřené na porušení zásad spravedlivého procesu, Nejvyšší soud jen pro úplnost poznamenává, že právo na spravedlivý proces nezaručuje jednotlivci přímo nárok na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale zajišťuje mu právo na spravedlivé soudní řízení, čemuž soudy v posuzované věci dostaly, neboť provedly dostatek důkazů za účelem náležitého objasnění skutkového stavu bez důvodných pochybností (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. II. ÚS 2800/11, ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. II. ÚS 1067/10, či ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1326/13, aj.).

V. Závěr

23. Protože v dovolání obviněného nebyly namítány žádné vady týkající se nesprávného právního posouzení ani posouzení jiných hmotněprávních otázek ve smyslu

dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a o porušení pravidel spravedlivého procesu v této trestní věci rovněž nešlo, Nejvyšší soud jeho dovolání jako podané mimo označený, ale i jakýkoliv jiný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1, 2 tr. ř. podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., odmítl.

P o u ě n í: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 18. 7. 2018

JUDr. Milada Šámalová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Horáková